

обръснатъ, изгладенъ и облѣченъ въ бѣли ризи господинъ.

Той бѣ докторътъ. Като видѣ, че санитарката и момиченцето приказватъ прѣдъ готварницата, той се ядоса и наближи къмъ тѣхъ да смѣре санитарката, дѣто си губи врѣмето, когато горѣ има толкова много работа. Тя позна отдалечъ, че докторътъ иде съ това намѣрение и побърза да се оправдае.

— Я вижте, господине докторе, това момиченце се проврѣ прѣзъ ржцѣтъ на пазача, вмъкна се въ двора и съ плачъ иска да влѣзе въ болницата за сестра самарянка.

Момиченцето, като чу, думата „докторъ“, изтрѣпна, краката му се разлюлѣха, цѣло се разтрепера, но все пакъ застоя бодро на краката си, макаръ отъ очитѣ му да капѣха сълзи.

Докторътъ се загледа въ него и забрави да мѣре санитарката, която асла не се отличаваше съ голѣма пѣргавостъ. Тя се вмъкна въ готварницата.

Момиченцето бѣ ученичка. Формата ѝ, чистичка надиплена, изгладена, спретнато лежеше на тѣлото ѝ. Косата чиста, изплетена на два косичника, се спущаше до колѣната ѝ. Лице обло, червено, очи черни, свѣтливи като два вжглена. Вратъ чистъ и бѣлъ, ржцѣ измити и прости съ изрѣзани нокти. Изобщо момиченцето изглеждаше чисто, бодро, умно и пѣргаво.

Всичко това се хареса на доктора. Но дѣвойчето бѣ малолѣтно, а въ болницата не се приемаха по-долу отъ 18 години.

— Момиченце, рече докторътъ строго, изглежда да си добро дѣте, ама си още малко за нашата служба.